

[Erhard Jakobsen]

grundlag, og derefter fremlægger man for partierne uden at nævne det for A. P. Møller-firmaet et helt andet grundlag, hvortil A. P. Møllers kommentar er: var det det, vi havde forhandlet om, så havde forhandlings-situationen været en ganske anden.

Det står fast, det er de historiske kendsgøringer, men all right, det er jo ligegyldigt nu, og jeg lykønsker regeringen med, at det endte godt. Men det var i hvert fald ikke regeringens bestræbelser i december, der var skyld i, at det her kom til at ende godt. Jeg skal overhovedet ikke nævne centrum-demokraternes indsats i den forbindelse; det er nedslående at se, hvordan alle mulige partier tror, at det er dem, der har reddet det hele.

Jeg kan kun bekræfte, at det var rigtigt, hvad der stod i Berlingske Tidende, nemlig at jeg faktisk var til frokost hos A. P. Møller. Jeg tror, at det eneste, vi ikke snakkede om, var oliesagen, for der er mange interessante ting at snakke om, når folk taler sammen på – som hr. Hartling sagde engang – et højt intellektuelt niveau.

Må jeg derefter sige om fremtiden: i centrum-demokraternes klare tilslutning til, at man laver forlig, ligger en lige så klar tilkendegivelse af, at vi har ingen forpligtelser over for det, regeringen i øvrigt agter at foretage sig i fremtiden. Men det betyder ikke, at vi ikke er til at tale med om nogen af forslagene. CD påtager sig absolut ingen forpligtelser, hvis regeringen søger at benytte denne sag til at lave et stort statsapparat og alt muligt ud af det, sådan som man fra forskellig side har beskrevet det. Men selvfølgelig vil vi sagligt få noget svært ved at afvise forslag fra regeringen, der bygger på et mønster, man har hentet fra den britiske konservative regering. Det kan blive noget vanskeligt at udtale, at det er helt forfærdeligt, at man gør i Danmark, hvad britiske konservative godkender at man gør derovre. Vi vil altså stå ganske fordomsfrit over for de ting.

Vi tror ikke på, at der er store statslige muligheder på dette område. Vi tror på, at de private selskaber er i stand til i Danmarks bedste interesse, foruden naturligvis i deres egen, at køre denne sag, som de har kørt den hidtil, men i lyset af de ændrede forsyningsforhold måske i et noget andet tempo, med større fart på og med et større udbytte for den danske nationalkasse, ikke bare statskassen, som der har været talt om, men også

valutakassen. Vi har tillid til, at private firmaer her som andre steder – det er trods alt dem, der tjener valutaen hjem, det er ikke os, der sidder herinde, ligesom det heller ikke er os, der bruger valutaen – på rimelig måde kan varetage disse ting, og derfor vil vi være meget tøvende over for alle foranstaltninger, hvor der bliver tale om et større statsligt initiativ.

Waldorff (VS):

Historien gentager sig, siger man jo, første gang som tragedie, anden gang som farce. Og som Jensen slap gassen i 1976, slipper Nielson olien i dag. Ligesom handelsministeren kaldte det en historisk sejr, da han i 1976 glædestrålende lagde grunden til en såvel energipolitisk som økonomisk katastrofe for lønarbejderne, proklamerer den nuværende minister, energiminister Poul Nielson, at fremtiden er begyndt på den danske sokkel. Det kan enhver selvfølgelig komme og sige.

Men hvor regeringen i 1976 havde en slags figenblad, tyndt ganske vist, cigaretpapirs-tyndt, ved at kunne påpege, at man ikke i folketinget havde et flertal for et skrappe indgreb, så er den nuværende regering gået til den sidste forhandling med A. P. Møller med den stærkeste opbakning i ryggen, en regering kunne ønske sig i en sådan sag. Man havde et folketingsflertal for en skrappe lovgivning end den, regeringen selv havde lagt frem. Man havde flere gange konstateret et flertal i befolkningen for at lave en ekspropriation eller i det mindste et vidtgående indgreb efter regeringens model. Man havde stærke krav fra fagbevægelsen, fra energibevægelsen om at sikre betingelserne for en langsigtet energiplanlægning og sikre samfundets del af oliemilliarderne.

Og hvad kom man så tilbage med? Absolut ingen langsigtet energiplanlægning eller betingelserne for den. Ingen gevinst i form af statens deltagelse i olieindvindingen, men derimod en aftale, som meget vel i værste fald kan gå hen og vise sig at være komplet værdiløs energipolitisk og økonomisk, nemlig en aftale, som sikrer muligheden for et fortsat DUC-monopol på de danske energireserver eller på stort set alt, hvad der er af energireserver. Det er faktisk det mulige – o.k., det værste mulige – resultat af den aftale, der er lavet. Man kan håbe, at det ikke går så